Ч. 249. Неділя 4 (17) падолиста 1901. Рік XI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5 ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
за пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Опозиция в німецкім парляменті. — Сибірска зелізниця.)

Всї часописи присьвячують замітки оногдашній авдиенциї віцепрезидента палати Кайзера у Цїсаря, на котрій Монарх відзивав ся до палати, аби упорядковала парляментарні відносини. — Neue fr. Presse пише, що др. Кербер може уважати голосоване за диспозицийним фондом за справу довіря, або нї, але помимо того єсть то голосоване справою дуже важною для теперішного кабінету. — Politik обговорюючи ситуацию, каже що она поважна і зазначує, що правительство хоче навязати переговори з представителями лївиці німецкої і ческими послами для вияснення нинїшного положеня. — На засїданю провідників німецкої лївиці обговорювано подрібно справи голосованя за диспозицийним фондом та утвореня ческої технїки в Бернї. Признано, що супротив відносин в німецкім таборі та далеко сягаючих ческих жадань, успішне полагодженє біжучих справ парляментарних стає неможливим. Правительство повинно предложити перемиріє т. є. відложенє справ національних на дальший час. В буджетовій комісиї не найде ся більшости для диспозицийного фонду.

Деякі дневники заповідають уже тепер обструкцию в німецкім парляменті, що має небавом зібратись, при дискусиї в справах нової тарифи митової. Всї сторонництва меншости сполучили ся, щоби лиш не допустити введеня в житє тарифи митової в тій формі, в якій єї оголошено. В тій цїли зажадають, щоби над кождою позициєю відбула ся окрема дискусия і окреме голосоване, а таким способом унеможливить ся закінченє нарад і ухваленє тарифи взагалї в тім речинци, на якім правительству залежить. А коли би обструкцийній опозициї удало ся той намір перевести і дискусию так протягнути, то в такім случаю правительство не могло би виповісти торговельних договорів з новим роком, і мусїло би їх мовчки продовжити ще хоть на рік. Тимчасом в слїдуючім роцї мають відбути ся нові вибори до райхстату, а всї опозицийні сторонництва, сполучившись під окликом: „дешевий хлїб!“ повели би аґітацию з надією на скріпленє і успіх. Крім того хоче опозиция також унеможливити і буджетову дискусию перед полагодженєм тарифи митової.

Сими днями подали телєґрами вістку о докінченю Сибірскої зелїзницї, комунїкацийного шляху, перворядного, всесьвітного значіня. З вимкою Байкальского озера, через котре приходить ся пароходами переправлятись, майже без пересїданя доїде ся нинї зелїзницею від Атлянтицкого до Тихого океана. Факт той має величезне значінє, і то не лиш економічне і культурне, але також і політичне. З отворенєм руху на новій дорозї зискує Росия нові, величезні простори для своїх впливів. Сполученє порту Артура із зелїзничим шляхом загортає до сфери впливів російских цїлу Манджурию. Нова зелїзниця Сибірска, як би прилучила до імпериї нове королївство, визначне не лиш своїм простором та великими богацтвами природи, але також досить многолюдно замешкане. Цїла праса підносить однодушно і згідно всемірне значінє тої нової, найдовшої на земскій кули зелїзницї, хоть той властивий, непірваний зелїзничий шлях кожна буде тогди назвати остаточно укінченим, коли проведе ся будова докола Байкальского озера, де інжинєрскі штуцї кладуть покищо великаньскі запори ґранїтові скали. Але й тая часова пересїдка справдї не мішає. В короткім вже часї заминить ся Сибір в край культури, що небавом може европейскому промислови зробити дуже поважну конкуренцию. До тепер зрозуміли то Американцї, котрих сотки і тисячі подорожують по містах Сибіру, вибираючи одвітні місця для своїх фабрик. Тому-то й праса американьска займає ся живо Сибіром і є гадка, що край той заминить ся в другу Америку, коли вже тепер постепенно заміняє ся в осередок могучої Росиї. При добрій адмінїстрациї все скорше заселяє ся. Банки, школи, університет, театри, як із землї виростали, а мілїони пудів збіжа засипають уже торги европейскі.

ЧУДО в ЛЯВА КАНЬОНІ

або

ЗАМІНЯНІ ДУШІ.

(Оповідане — з анґлійского.)

Шеріф [1]) із Сайсківа Кавнті (Арізона) мав тайну. Не згадував про ню нїколи навіть найлїпшим приятелям, але она не сходила єму нїколи з думки. З него був **боягуз**. Коли вчув, що хтось стрілив, то серце зачинало в нім так страшно бити ся, що мало що не вискочило, а коли побачив як підчас бійки кров полила ся, то таки розхорував ся. Живчик був тогди у него що найменше 95 разів на мінуту, а за кождий раз, коли дїстав урядове завізванє, щоби когось арештував, то мов би єго хтось ножем вколов в само серце. Кілько разів сїдав на свого жвавого рисака, то дїставав якоїсь нервової дрожачки, кождий наглий шелест, що заповідав якусь небезпечність, наповняв єго страхом. Був вічно роздразнений, дуже вражливий і заєдно чогось побоював ся. Мимо того всего уважали Реда Конрада в цїлім окрузї за найхолоднокровнїйшого і за найвідважнїйшого шеріфа. Ту славу здобув він собі тим, що що дня, що години з цїлою моральною силою боров ся против своєї природної слабодушности. Свою обаву небезпечности, хоч і як би она була велика, поборював ще більшою обавою того, що сьвіт готов би ще довідати ся, який з него боягуз. О нїчім більше не думав, лиш о тім, як би утаїти свою трусливість перед сьвітом. Зі страхом в серцю, від котрого єму аж слабо робило ся, виступав він против небезпечности з такою відвагою, як той, що любить небезпечність. Зі спокоєм і витревалостию, розважно, але без тої сьмілости, якою відзначали ся на Заходї майже всї урядники тої ранґи, що він, брав ся він до найнебезпечнїйшого случаю, а то лиш длятого, щоби показати, що він не боїть ся. Люди, котрі не знали зовсїм, що то значить „бояти ся“, нераз аж остовпіли здива, коли довідали ся о великій відвазї того чоловіка, і подивляли єго. Не показуючи по собі нї найменшого занепокоєня, тропив він за найбільшими злочинцями та вишукував їх в їх криївках, брав ся до них, хоч би они були й в переважній силї та взагалї поборював всяку зволоч так безпощадно, що слава єго імени рознеслась по цїлім краю.

Редкліф Конрад укривав добре свою тайну. В Сайсківа Кавнті не було нїкого, хто би видїв коли, що він налякав ся свого обовязку, а у всїх коршмах та у всїх господах розповідали собі несотворені річи о єго шаленій неустрашимости.

До того помагала шеріфови єго особиста поява. То був чоловік великої сили і елєґантної будови тїла, мав біляве волосє, клясичної краси черти лиця і темно-синї очи. Єго внутрішна борба піддержувала єго в такім напруженю, що оно надавало єму здержливої вдачі, а кожде єго дїло виглядало як би наслїдок спокійної розваги, хоч поправдї було то зовсїм що иншого — наслїдок внутрішної понуки. Він аж дрожав зі страху, що єго колись опустить єго моральна відвага і що він в очах своїх приятелів покаже ся боягузом, за якого сам себе знав. Як він умів над собою запанувати, було найлїпшим доказом то, що єго повага росла з кождим днем, як в Лява Каньон, так і далеко на Всходї і Заходї.

Одного дня так сподобалось було лютій судьбі, що шеріф був змушений мучити свій пригноблений ум з подвійною лютостию. Місто Лява Каньон лежало на куснику рівнини, що спадала легонько з глубокої долини в сторону, де плила ріка. В тій долинї було ще трохи справдешного праліса; той праліс тягнув ся пів милї поза містом аж до прогалини між скалами, широкої може на пів чверти милї. Стїнки з боків були стрімкі і приступні хиба лиш для гадин, що гнїздили ся між скалами.

На самім початку долини, де починав ся праліс, стояла біленька хатинка почтаря Емміра Ріда, котрий торгував рівночасно всїлякими товарами потрібними на поживу, оружєм і муніциєю. Тут над берегом маленької бистрицї, межи скалами оброслими мохом, грали ся наймолодші члени родини Ріда, під менше або більше старанним доглядом найстаршої доньки дому, около 20-лїтної панни Боадайсі.

В то ідилїчне місце зайшов одного дня вже досить пізно по полудни Арізона-Дан, чоловік, що мав дуже злу славу в цїлім окру

[1]) „Шеріф“ в Америцї тілько що нам комісар полициї, але має право арештувати лиш того, кого єму судия каже. — „Кавнті“ — повіт, округ.

Новинки.

Львів дня 16-го падолиста 1901.

— З аепархії львівскої. Долиньска окр. Рада шкільна розписала конкурс на посаду катихита при народних школах в Болехові. рогатиньска окр. Рада шкільна на посаду катихита при народних школах в Рогатини. а бобрецка окр. Рада шкільна на посади при народних школах в Бібрці і Берездівцях. — О. Иос. Застирець став сталим катихитом при виділових школах в Бережанах. — Презенту на Германів дек. львівского-загородского дістав о. Іван Яблоньский сотрудник з Печеніт. — Конкурс розписаний на парохію Красів дек. щирецкого. — Сотрудництво в Заваловi одержав о. Лука Побоярский. — Завідательство Бірок великих одержав о. Мих. Левицкий з Дубровець ex currendo.

— Руский театр переїхав до Самбора і поки-що заповідає в сали „Готелю Народного“ отсї вистави: Дня 16 с. м. „Дон Цезар“ оперета в 3 актах Делінгера: дня 17-го „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“ драма в 5 діях зі співами і танцями Олександрова і Старицкого: дня 19 „Ямарі“ оперета в 3 актах Целера: дня 21 „Чорноморцї“ оперета народна в 3 актах М. Лисенка: дня 23 „Жидівка вихрестка“ драма зі співами і танцями в 5 діях Тогобочного: дня 26-го „Запорожець за Дунаєм“ опера в 3 актах Артимовского; дня 28 „Невольник“ образ історичний в 5 діях Кропивницкого: дня 30-го „Барон циганьский“ оперета в 3 актах Стравса: дня 1-го грудня п о р а з п е р ш и й в репертуарі руского театру „Пісни в лицях“ опера в 3 актах Кропивницкого.

— З Яворова. Кружок аматорский „Міщаньскої Читальнї“ в Яворові устроює в неділю дня 17 н. ст. падолиста на дохід яворівских погорільців представлене драматичне. Програма: „Тато на заручинах“ комедия в 1 акті Григориевича; 2) „Іцко сват“ комедия в 1 акті Трембицкого. 3) монодрам Григориевича (пригода в женитьбі Евстаха Чипуткевича). Цїни місць: в I ряді 2 К. в II. ряді 1 К 40 с., в III. ряді 80 с., місце стояче 30 с., для селян 20 с.

— З Карлова, повіта снятиньского, пишуть нам: „Село Карлів обходило дня 7 с. м. красним концертом місцевого хору мужеского, зложеного з самих селян, під провводом Ви о. І. Курпяка, память Шашкевича. Вечерок, як завсігди, удав ся хорошо, однак одна річ зробила немиле враженє, а то, що місцеві мешканцї явили ся не дуже численно. Єсть то смутний факт байдужности, не користати безплатно з так хорошої духової розривки. — Дня 12 с. м. відбуло ся урочисте посьвяченє будинку на помешканє для управителя школи, виставленого коштом громади, під зарядом Ради шкільної місцевої. При сїй нагоді годить ся піднести з признанєм прихильність ради громадскої, під начальством Іли Іванійчука, як також ради шкільної місцевої, під проводом правдивого і щирого вітця школи, предсїдателя, о. І. Курпяка, для справ шкільних. Місцевий управитель школи при відобраню ключів від будинку шкільного, підніс в сердечних словах признанє для предсїдателя і ради шкільної місцевої, котра згідно сповняє свій обовязок і не належить до тих, що істнують лише на папери. Членами ради шкільної місцевої суть: Николай Іванійчук Василя, Іван Івасюк, Іван Сандуляк Юрка, Іван Сандуляк Лукина, Василь Лютик, Михайло Іванійчук Петра“.

— Огнї. Дня 7 с. м. вибух в Стрілківцях борщівского повіта огонь у тамошного посесора Лейби Бракемаєра і згоріла стирта збіжа, в котрій містило ся 100 кіп жита а 40 кіп вівса. Шкода виносить 2000 К. Займило ся від комина парової молотільнї. — Дня 8 с. м. о 3 год. рано згоріли всї будинки господарскі і хата Катерини Станцлик в Угорниках, повіта станїславівского. Шкода виносить 8000 корон а була обезпечена на 2000 К. Причина огню незвістна.

— Трамваєва катастрофа. В Киві приключила ся на днях трамваєва катастрофа, в котрій 60 людей потерпіло лекші або тяжші рани. В ваґоні, що їхав з гори, зіпсувала ся гальма, тому машиніст не міг задержати ваґона, як той в найбільшім розгоні надїздив на попередний ваґон. По дорозі ваґон з зіпсованою гальмою розторошив два вози, що переїздили в поперек дороги. За хвилю мало прийти до катастрофи, бо ваґон доганяв вже передний ваґов. Кондуктор і подорожні схоронили ся на конець воза. Роздав ся глухий тріскот і з двох ваґонів прямо зробила ся одна велика стирта румовища.

— Міністер на селї. Із Золочівщини пишуть нам: Дня 9 падолиста с. р. явив ся в селї Бортковi повіта золочівского якийсь чоловік і заявив, що має наказ яко міністер доньки цісаря а також і від властий обезпечати діти в кождім селї на яку хто хоче суму. Він зажадав від начальника громади проводиря по хатах, де суть діти, щоби їх родичі обезпечали. А що сам начальник Григорий Горгота до того за тяжкий, бо має около 70 літ, то вислав свого синка Федя, щоб обводив міністра цісарскої доньки по селу. Діло удало ся, бо від декотрих людий удало ся міністрови уторгувати по 10 і 14 К. Приябиравши кількадесять корон і заплативши проводиреви три корони за труд виніс ся із села.

— Церковні напіви і мельодиї церковні, які через довгі літа збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цілість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що ціла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку невзичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Іґн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

Штука, наука і література

— Калєндарик на звичайний рік 1902. цїна 25 сот. Львів 1902. Накладом філії „Руского товариства педагогічного в Коломиї“. Справний формат кишеневий, рокішний папір і низька цїна, поручають дуже сей калєндарик, тим більше, що дохід з него має вилинути на конит будови дівочого інститута і жіночої, рускої гімназиї в Коломиї.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Галицко-угорский рух спільний. З днем 1-го січня 1902 увійде в житє додаток II. до тарифи часть II зшиток 1 з дня 1-го грудня 1900.

Австро-угорско-росийский звязок зелїзничий. З днем 10-го жовтня н. ст. (27 вересня ст. ст.) 1901 р. увійде в житє нова тарифа товарова часть I., містяча в собі постанови реґулямінові.

а котрий якось недавно перед тим порозбивав був у всїляких домах для забави в місті зеркала і склянки на кілька сот долярів, а крім того повсаджував деяким горожанам в тіло по кілька малих зерен олова, котрі їм трохи докучали. То правда, що Дан, як кажуть, був собі трохи підпив, але все-таки не був ще так запаморочений, щоби єго не був страшенно напудив ся Реда Конрад, отже хотів тут сховати ся, щоби опісля, коли настане ніч, міг дальше втікати.

Скоро шеріф довідав ся о тім, що стало ся, зрозумів зараз свій обовязок і рішив ся арештувати Дана. Иньший хоробрий чоловік на єго місци, котрий цінить висше житє доброго горожанина як житє такого очайдуха Арізона Дан, був би взяв собі більший відділ войска, щоби так переважаючою числом силою арештувати злочинця без проливу крови. Редкліфови Конрадови то й на гадку не прийшло. — Зовсім так само, як він з цілого серця бажав о скілько можна оминати всю небезпечність, старав ся він також удавати, що єму в нїякім положеню не бракне відваги.

— Якеж оружиє взяв він з собою? — спитало кількох людий. котрі видїли, як Арізона-Дон виніс ся тихцем.

— Ніяке — відповів шинкар, котрому Дан довіз був вже також своїми примхами — лишив тут оба свої револьвери.

Шерів здоймив з себе свій револьвер і подав єго через стіл шинкареви.

— Будьте так добрі і сховайте менї єго, а піду за Даном і приведу єго.

Відтак пустив ся поволи улицею та пішов простісенько до ліса, а всї люди з великим подивом споглядали за ним.

— Той ще нїколи не зазнав, що то значить бояти ся — відозвав ся почтилїон.

А писар на то: Він такий же з роду. А то таки правда, що чоловік, котрий не має в собі відваги, не повинен бути урядником; він не взяв з собою револьвера, бо Дан лишив тут свої. З таким опришком, як Дан, то таки трохи брак обачности. Дан бодай яких 25 фунтів тяжший від него! —

В долинї ішло на око все своїм звичайним ходом. Мала бистриця, що з шумом спадала по скалах, вкривала ся в глубокій тїни піною, а коли де заблукало ся якесь проминє сонця, то відбивало ся від єї поверхнї таким блеском як колиб від шлюфованих диямантів. Птички сьпівали між галузєм, мов би то взагалі не було на сьвіті такого нелюдского і злодацкого сотворіня як Дан, котрий сував ся попід деревами шукаючи якоїсь криївки для себе.

Малі Ріди були в школї; не було нїкого, хто би тут робив якийсь шум і не було чути нічого, лиш величавий голос природи. Ніякий критик не мав би був тут щось ганити, хиба що акорди вїжно настроєної єго душі разив би був вид панни Бодайсі Рід, котра сидїла собі на гойдапцї зробленій з галузя і зовсїм не подобала на русалку.

Міс Бодайсі — родина називала єї з пестощів Дезі [2]), іменем, котре походило від ориґінальної і умисно перекрученої вимови єї правдивого імени — сьпівала та добувала з себе такі голоси, котрі може й були фальшиві, але віддавали знаменито сильну а все-таки лагідну мельодию ліса. Буйне чорне волосє Деві було учесане після найновійшої моди, зовсїм так, як то приписував послїдний журнал моди. Черти єї лиця були миленькі і правильні: очи єї були як у Мельпомени, а серце як у стародавної британской королевої, котрої імя мала.

Міс Бодайсі мала також тайну. Яко женщина звірила ся она, розуміє ся вже перав з нею своїм найлпшим приятелькам, але ті, котрих то могло найбільше обходити, не сьміли нїчого знати. Та часть людий то були так звані „п а н о в е“. А тота страшна тайна була ось така, що она від коли лиш запамятала, нїколи, то річ певна, що нїколи не бояла ся і не налякала ся нічого, ані нїякого чоловіка, ані нічого. Як той чоловік, що не розуміє якоїсь появи, котрої ще не видів, пехтувала она і осуджувала ту слабу сторону жіноцтва, котре може дуже легко чого небудь перелудити ся. Колиб була в користнійшім для себе часі прийшла на сьвіт, то була би певно верховодила в руху маючім на цїли прогнанє якоїсь династиї, була би зловила якусь коронувану голову або бодай була би яко женьска специяльна репрезентантка найбільшої на сьвіті ґазети пустилась бальоном у воздух. Гадини, пси, науки, сплетні, блискавки, мужчини, то все були для неї річи, на котрі міс Рід дивила ся з погірдливим усьміхом. Спис повисших слів, дасть читачеви понятє о успособленю єї духа.

В присутности мужчини, „пана всего сотворіня“ не чула она в собі зовсїм нїякого страху. Коли жила в місті близько копалень на границі, старав ся о єї руку вже неодин мужчина, але она для кождого, що до неї сватили ся, не чула в собі иншого чувства як

[2]) Dicey (Дайсі) у вимові як Daisy (Дазі), що значить „пристрічка“ — котра цвите біло всюди по левадах і зарінках.

Телеґрами.

Відень 16 падолиста. Є. В. Цісар приймив вчера президента міністрів, др. Кербера, на авдиенциї. Нині відбуде ся рада міністрів.

Відень 16 падолиста. Епископів, що беруть участь в сегорічнім з'їзді, приймав вчера Цісар на авдиенциї.

Новий Йорк 16 падолиста. New York Herald доносить, що ворохобня в Венецуели прибирає чим раз більші розміри.

Капштадт 16 падолиста. З Порту Елізабет доносять, що там прокинула ся джума.

Льондон 16 падолиста. Часописи доносять з Одеси, що сими днями має удати ся до Петербурга турецке посольство в якійсь дуже важній справі. Близших подробиць що-до того посольства поки-що нема.

Надіслане.

— (Віденьске товариство огрійниці і добродійности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроене льотерії з льосами по 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягнене відбуде ся дня 16 січня 1902.

хиба лиш що найбільше дружбу. Сьміяла ся майже зі всіх, одного викинула через вікно та сказала одному і другому, що они єї нудять. І дїйстно не було нічого, чого бя она налякала ся, перед чим би дрожала. На розбишаків дивила ся як на простих людий, котрі навіть не варт, щоби ними займати ся, а гадини, ропухи, миши і т. п. то самі невинні сотворіня, котрих не можна боятн ся. Аж до 18 року єї житя було єї однїсеньким бажанєм, коби так могла перебрати ся за мужчину та їздити по сьвітї і продавати мила, дияманти або щось подібного, — все одно, щоби й не було, коби лиш могла пити в сьвіт! Коли вже мала двайцять лїт, забагло ся їй конче стати прімадонною якоїсь опери і від кількох місяців, лунав єї голос по долинї, котрий що до своєї чистоти і сили а може й до мельодийної краси перевисшав кождий инший в Лява Каньон. Коротко сказавши була то людина повна житя і сили, котра заєдно шукала предмету, на котрім могла би показати всю свою енерґію.

Коли так Бодайсі гойдала ся — а то могло бути може на яких 300 метрів далеко в долинї — звернула свої очи байдужно до якихсь корчів, аж нараз побачила, що звідтам споглядає на ню двоє зайшлих кровю очий. Одним рухом випростувала ся на гойданцї, але коли побачила, що то очи якогось мужчини, поправила собі волосє рукою, приглядала ся трохи і приняла шпильками.

— Вилазіть звідтам! — відозвала ся.

А з поміж галузя висунув ся Арізона Дан з червоним лицем та вийшов на стежку.

— Не — сказав він усьміхаючись як дурнуватий і віби хотів тим успокоїти панну — я Вам нічого не зроблю!

— Ви би менї щось зробили? — сказала на то панна з погордою — не здає ся менї. А Ви що тут робите?

— Хован ся тут, аж ніч западе. Бо то я, бачите, трохи забавляв ся, побив склянки, а може кого й покалїчив. А то все тому горівка винна. Я би й о коня заложив ся, що така хороша, молода панна, як Ви, не зрадить мужчину.

Єго красні слова не помогли єму нїчого. Она дивила ся острим, докоряючим поглядом на него.

— А чогож Ви тут волочите ся коло сеї хати, чи боїте ся чогось?

— Боятя ся, не бою — відповів Арізона-Дан, а ноги під ним задрожали, — хиба що прийшли бя всї сюди за мною. Прецї сам проти цїлого міста не вдію нїчого.

— Або хтось гонить за Вами?

— Коли ще нї, то певно незадовго. Ред Конрад єсть в містї і...

Арізона Дан урвав тут і закляв і подивив ся на стежку в горі. — Ось він вже й іде! — шепнув він.

Бодайсі підняла ся і подивила ся понад корчі. Стежкою в долину ішов шеріф без всякої зброї, в легонькім лїтнім одїню, в котрім єму було дуже до лиця, а золоте проміне сонця осьвітило єго біляве волосє. Бодайсі глянула на него і відразу залюбила ся.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).